

σιότητος, ἔτι τε τῶν οὐρανίων δυνάμεων, τὸ μὴ παρηλλαγμένον τῆς οὐσίας δεΐξας, ἀλλὰ τὴν τῶν ἀξιωματῶν διαφορὰν, τὸν λόγον πληροῖ.

Κατὰ Εὐνομίου λόγος Η'. κεφ. ε'. 765—890.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ Η'. ΛΟΓΟΥ

α'. Ὁ δὲ Η'. λόγος τὴν παρὰ τῶν αἵρετικῶν βλασφημίαν, τῶν ἐξ οὐκ ὄντων τὸν Μονογενῆ λεγόντων, καὶ ὅτι ἦν, ὅτε οὐκ ἦν, πάνυ θαυμαστῶς ἀνατρέπει, καὶ οὐ πρόσφατον, ἀλλ' ἐξ αἰδίου τὸν Υἱὸν ὄντα δείκνυσιν, ἐκ τε τοῦ τῷ Μωϋσεὶ εἰρηκέναι, «Ἐγὼ εἰμι ὁ ὢν, τῷ δὲ Μανωῇ, «Ἰνα τί ἐρωτᾷς τὸ ὄνομά μου; καὶ τοῦτο ἐστὶ θαυμαστόν». Πρὸς τούτοις καὶ ὁ Δαυτὶδ πρὸς τὸν Θεὸν φησι. «Σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἰ καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσιν». Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡσαΐας, «Ἐγὼ Θεὸς πρῶτος ἐγὼ καὶ μετὰ ταῦτα». Καὶ ὁ Εὐαγγελιστής, «Ἐν ἀρχῇ ἦν, καὶ πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν»· καὶ μήτε ἀρχὴν, μήτε τέλος ἔχοντα· εἰδωολάτρας δὲ τοὺς πρόσφατον ἐξ οὐκ ὄντων αὐτὸν λέγοντας ἀποδείκνυσιν. Ἐν οἷς καὶ τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς ὑποστάσεως παγκάλως διερμηνεύει.

β'. Εἶτα τὴν βούλησιν τοῦ Πατρὸς περὶ τῆς τοῦ Υἱοῦ γεννήσεως διεξιὼν, δείκνυσιν τὸ ἀγαθὸν βούλημα ἐξ αἰδίου ὢν, ὅπερ ἐστὶν ὁ Υἱός, τῷ Πατρὶ ἐνυπάρχων, καὶ καθάπερ τῇ φλογὶ ἡ αὐγὴ, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ἡ τοῦ ὁρᾶν ἐνέργεια, συμφυῆς οὕσα τῇ βουλήσει.

γ'. Εἰθ' οὕτως τὰ περὶ τῆς οὐσίας τοῦ Υἱοῦ ὡς προεξετασθέντα παραδραμῶν, τὸ περὶ τῆς γεννήσεως σημαινόμενον διέξεισι, διαφόρους εἰπὼν γεννήσεις ἐξ ὕλης, καὶ τέχνης, καὶ οἰκοδομημάτων, καὶ τῆς ἐκ τῶν ζώων διαδοχῆς, τῶν τε ἐξ ἀποβρίαις, ὡς ἐξ ἡλίου καὶ ἀκτίνος, λαμπάδος καὶ αὐγῆς, ἀρωμάτων καὶ μύρων, καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν ποιότητος, καὶ τὸν ἐκ τοῦ νοῦ λόγον, καὶ τῶν ἀπὸ σήψεως ξύλων, καὶ πυρὸς συμπιλήσεως καὶ ἐτέρων μυρίων πανσόφως διελέλυθεν.

δ'. Πρὸς τούτοις τὰς περὶ Θεοῦ ἐνεργείας ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων δείκνυσιν ὑποδείγματων· καὶ

γὰρ, ὁ χεῖρες, καὶ πόδες, καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος, μεθ' ὧν οἱ ἄνθρωποι δημιουργοῦσι, τοῦτο ἀντὶ πάντων ἐπὶ Θεοῦ μόνον τὸ βούλημα ὑπάρχει. Οὕτω δὲ καὶ τὸ περὶ γεννήσεως παρηλλαγμένον τυγχάνει, διὸ καὶ Μονογενὴς προσηγόρευται, διὰ τὸ μηδεμίαν κοινωνίαν ἐτέρας γεννήσεως, ἢ ἔχειν τὴν κτίσιν· ἀλλ' ἀπαύγασμα δόξης, καὶ ὁσμὴ μύρου λεγόμενος, τὸ συνημμένον καὶ συναίδιον τῆς πρὸς τὸν Πατέρα φύσεως δείκνυσιν.

ε'. Εἶτα τὴν τοῦ δημιουργοῦ καὶ Μονογενοῦς ὑπόστασιν οὐκ ἀρχὴν ἔχειν, ὥσπερ καὶ τὰ δημιουργήματα, ὡς ὁ Εὐνομὸς φησιν, ἀλλ' ἀναρχον καὶ αἰδίου, καὶ μηδεμίαν κοινωνίαν, μήτε ἀπὸ τῆς οὐσίας, μήτε ἀπὸ τῶν ὀνομάτων τὸν Μονογενῆ πρὸς τὴν κτίσιν ἔχοντα, ἀλλ' ἐξ αἰδίου τῷ Πατρὶ συνόντα, καθὼς ἡ Πανάρετος λέγει Σοφία, ἀρχὴν τε καὶ τέλος καὶ μεσότητά χρόνων ὄντα· πολυλά τε περὶ τῆς τοῦ Μονογενοῦς θεότητος καὶ αἰδιότητος, ἔτι τε περὶ ψυχῶν καὶ ἀγγέλων, καὶ ζωῆς καὶ θανάτου εἰπὼν, τὸν λόγον πληροῖ.

Κατὰ Εὐνομίου λόγος Θ'. κεφ. δ'. 801—825.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ Θ'. ΛΟΓΟΥ

α'. Ὁ δὲ Θ'. λόγος τὴν Εὐνομίου θεολογίαν μέχρι μὲν τίνος καλῶς ῥηθεῖσαν λέγει. Εἰτ' ἐφεξῆς ἐκ τῶν Φίλωνος λόγων τὸ, ὁ Θεὸς πρὸ τῶν ἄλλων, ὅσα γεννητὰ, διὰ τὴν συγγένειαν τοῦ φρονήματος μετὰ τῶν ἰδίων ἀναμίξας λόγων, προσθεῖς δὲ καὶ τὸ, τῆς ἰδίας κατακρατεῖ δυνάμεως, τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀτοπίας μυσαχθεῖς, θαυμαστῶς ἐξελέγχει.

β'. Εἶτα τὴν τοῦ Υἱοῦ Γέννησιν οὐ κατὰ τὴν Εὐνομίου φωνήν, τότε ἐγέννησε, λέγοντος, ὅτε ἠθέλησεν ὁ Πατὴρ, καὶ οὐ πρότερον, ἀλλὰ πάντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν πλήρωμα τὸν Υἱὸν ὄντα, αἰ ἐν τῷ Πατρὶ θεωρεῖσθαι πανσόφως ὑπέδειξεν, αὐτῶν τῶν Εὐνομίου λόγων συνηγορίαν ποιησάμενος τῆς τοιαύτης ἀποδείξεως.

γ'. Καὶ ὅτι κατὰ τὴν κοινὴν καὶ σαρκώδη γέννησιν, ἢ προαιώνιος τοῦ Μονογενοῦς οὐ